

T Prologos et sectatores
miserum ad miseres
tantum composum dicit
gauerunt 21

Plato in 18mo intelligi no
potest nisi ab eis qui misera
sunt: et is voluit dicitur vult
satis miseri 21

Horatius fons philosophorum
tam semel factum ad vitam came
re dixerat 21

Licurgus legislator dicitur
legum hanc de memoria 21

Aristoteles grammaticam misere
misereque subiecit 21 et
canones fuerunt

Sopron mimorum scriptor
pbatit ordo a platonis or illud
capiti subiecit tam innotissimam
de or morte 21

Maximus confessus nihil
hyperbolicis se scire et misera nisi litteras
in eis

Euphrasius misere 21

Aristophanes puros in misera
in sumi voluit

Menander uice

Plato ad eos sacerdotes egypti
scidi gratia 21

Sophocles dixit oroz regna
Rera 21

in gradum reponere
21 nisi in pristinum hanc
restituere fabris hi 4
aut si quid in bauert appar
tinet eiusus annis, a quo produci
sunt in hanc et aliam velut
in gradum reponant

2miliannus li 12

nam ut tuncam de negligentibus quorum nihil refert
vbi litium credo veritatur
nam si fatetur multum ex hanc id potuit occurrere esse
vestib. si negat, sic cause ordine ponit in quibus
si vident fuerit etiam in sequentibus hanc

magnum flumini
navigabiles fontis

Etiam seminum aut se inueni decantata
vbiq. fuisse significat ante prepotentis quibus
etiam, plus pollere, quod innotuit seminum quod
certum potat fabris hoc seminum quod
quod palam false videant

2miliannus li 13

nam quod illa misericordie lege, veluti preformata
infamibus litteras sequentiam, et ut greci dicere
solum 2 nam mater omnia dedit, solite est
tadientium, 2mibus ex fabre verbis appareat quibus
proverbis fuisse, et hoc etiam nostris tempore
reuerent est ex prescripto viuere, ductus misera:

o pueris quibus ut inquit plato et tu exa quibus
in tabula grauaria doctor exemplar prescribit
quod imitans litteras namitas confiscent
effingere hoc imitantis quibus vel addit

o facula ridet horatius
o imitatoras facula peccat, ut inhi sepe
risum, sepe totum vestri morire inuulsi

et fabris nihil putat ad benedictum in
vultus, quod in seruice precepit oris
et no amio dicitur lab ab illis discedere
si quando cause ratio postulat

Refert
le
niqui
ant

Datum

Amato in Veritas 2129

B
Beatus et Beata 2129

Em 129
Em 129

fati 129

9

H
homo dicitur messius dicitur
offiz
bygaton 121

I
Januari 126

130

K

m

mos mromm... or 22
nrm ferendi liram

n

mos romanis tbiqo
et fides 24

o

app... 129

L
lapidare 126

R
Saly sacerdotib¹⁸⁴
de illorum carmina²²

S
Sennente smthh
mina otax 129
Si. 83 plag 134

T
tamg 121

✓
Vere 126

4 Ch 1995. p

Marci Tullij Cicero nis pro Rege Driotaro Oratio.

Germanae Iuuentuti bonarum artium
studiosae Hermānus Tulichius.

Ingenuo flagrans studio Germana Iuuentus,
 Nobile scriptorum sedula volue genus.
 Quod neq; deformat rudis & dānata vetustas,
 Quod neq; sordidula præ nouitate iacet.
 Vt perhibent vulgo, medium cum laude tenebis,
 Quod nimis, id merito carpere quisq; potest.
 Nemo quidem sanæ miratur desita mentis,
 Nemo recens, nimia quod leuitate scater.
 Moribus antiquis, presentibus vttere verbis,
 Non, quibus Aeuandri dicitur vsa parens.
 Prisca tamen grato renitescunt lumine verba,
 Si modo sint raris & quasi nata locis.
 Quod nouitate placet, nec rerum pondere constat,
 Reijce, ne quidquam non didicisse voles.
 Est graue, nec cuiquam satis enarrabile damnum
 Temporis, exactum quod reparare nequis.
 Id precor expendas in amatae Palladis vsum,
 Quæ nihil admistæ rusticitatis habet.
 Vnde tibi, patulo quo nil est pulchrius orbe,
 Prouenit æterno nomine clarus honor.
 Quod tibi Romanæ parient spectata Mineræ
 Lumina, quæ nunquam non imitanda liquet.
 Martia grandiloquo scripturus gesta paratu,
 Exprime Lucanum Virgiliumq; stilo.
 Imparibus teneros numeris lusurus amores,
 Nafonis faciles volue reuolue modos.
 Scenica sublimi posituro facta Cothurno,
 Quid melius Seneca lingua latina dabit?
 Nil salibus Plauti, nil gratius arte Terentij
 Inuenies, Soccus si tibi forte placet.
 Mollia Bilbiacus vates epigrammata fecit,
 Quem pete, si studio duceris ipse pari.
 Historias fausto meditantem condere ductu,
 Liuius a Crispo primus, amandus erit.
 Optimus eloquij Cicero est auctorq; parensq;
 Quem bene dicendi delige quæso ducem.
 Hoc grauius nihil est, nihil est hoc purius vno,
 Nil melius, Latæ si tibi cura phrasis.
 Hunc lege, seu propria splendescat lampade Phœbus,
 Seu renitens alio victitet orbe soror.

τελος. Conson. 9 uimrob

Quod tamen arguere intendebant adversarij

MARCI TVLLII CICERONIS.

Si quidem mod erat apud
veritas maxie p...
lamin et sanodim baluis
e... ad stnam q...
tant ut vnaq...
rommum q...
ant balnear...
ho sint in...
ut quidam aliq...
tum est hor...
cellarum sit...
sa laurij homo...
de

limi & sanctissimi disciplina: Quid igitur causae excogitari potest, cur te
laurum voluerit, coenatum noluerit occidere: In posterum (inquit) diem
distulit, ut cum in castellum Luceium ventum esset, ibi cogitata per fices
ret. Non video causam loci mutandi, sed tamen acta res criminose est, cu
inquit mouere te post coenam velle dixisses, in balneum te ducere coeperunt,
ibi enim erant insidiae. At te eadem illa fortuna tua tunc seruauit. In cubi
culum te ire malle dixisti. De te perdat fugitiue, ita non modo nequa &
improbis, sed fatuus & amens es. Quid: ille signa aenea in insidijs posues
rat, quae e balneo in cubiculum transferri non possent? Habes crimina in
sidiarum, nihil enim dixit amplius. Horum (inquit) era conscius, Quid
tum? ita demens ille erat, ut eum quem conscium tanti sceleris haberet a
se dimitteret? Romam etiam mitteret: ubi & inimicissimum sciret esse ne
potem suum, & C. Caesarem cui fecisset insidias, praesertim cum is vnus
esset, qui posset de absente se vindicare: Et fratres meos (inquit) quod erat
consci, in vincula coniecit. Cu igitur eos vinciret, quos secum habebat,
te solum Romam mittebat, qui eadem scires, quae illos scire dicis. Res
liqua pars accusatiōis duplex fuit. Vna est regem semper in speculis suis
se, cu a te esset animo alieno. Altera, exercitu eu contra te magnu compa
rasse. De exercitu dica breuiter ut caetera. Nunqua eas copias Rex Deio
tarus habuit, quibus inferre bellum, Popu. Ro. posset, sed quibus fines
suos ab excursionibus hostium & latrocinis tueretur, & Imperatoribus
nostris auxilia mitteret. Atq; antea quide maiores copias alere poterat,
nunc exiguas vix tueri potest. At misit ad Caelum nescio quem, sed eos qs
misit, q; ire noluerunt, in vincula coniecit. No quaro qua verisimile sit,
aut non habuisse Regem quos mitteret, aut eos qui missi essent, no paru
isse, aut qui dicto audientes in tanta re non fuissent, eos vinctos potius q
necatos voluisse. Sed tamen cum ad Caelum mittebat, vtrum causam ill
lam victam esse nesciebat? An Caelum istum magnum homine putabat?
quem profecto is qui optime nostros homines nouit, vel quia non nos
uisset, vel si nouisset contemneret? Addidit etia illud, equites non optimos
misisse. Veteres credo Caesar nihil ad tuum equitatum, sed misit ex ijs qs
habuit, electos. Ait etiam (nescio que) ex eo numero seruū iudicatu. N. o. ar

Nam dicit Caesar qd tom
ouentem p...
le ei fuisse...
reio deorum...
so suo regno expellere

Openia...
e...
vnde...
grate...
dicit...
fidurum...
fuisse...
quid...
rebe...
nam...
ploratum...
10...
faut...
militari...
appellat...
i...
ann...
est...
bit...
q...
expluando...

Handwritten marginal notes on the right side of the page, including the name 'Dante' at the bottom.

PROREGE DEIOTARO ORATIO.

bitror, non audiui, sed in eo etiam si accidisset, culpam Regis nullam fuisse arbitrarer. Alieno autem a te animo fuit, Quomodo? Quia speravit (credo) difficiles tibi Alexandria fore exitus, propter regionis naturam & fluminis. At eo ipso tempore pecuniam dedit, exercitum aluit, quem Asiae praefecerat, ei nulla in re defuit, tibi victori non solum ad hospitium, sed ad periculum etiam atque ad aciem praesto fuit. Secutum est bellum Africanum graues de te rumores sparsi, qui etiam furiosum illum Caesarem excitauerunt. Quo tum erga te Rex animo fuit, qui auctonatus sit, seseque expoliare maluerit, quam tibi pecuniam non subministrare. At eo (inquit) tempore ipso Niceam Ephesumque mittebat, qui rumores Africanos exciperent, & celeriter ad se referrent. Itaque cum esset ei nunciatum Domitium naufragio perisse, etiam te in castello circumfederali, de Domitio dixit versus Graecum eadem sententia, qua etiam nos habemus Latinum. Pereant amici, dum una inimici intereant. Quod ille si esset tibi inimicissimus, nunquam tamen dixisset. Ipse enim mansuetus est, versus immanis. Qui autem Domitio poterat esse amicus, qui tibi esset inimicus? Tibi porro inimicus cur esset a quo cum vel interfici belli lege potuisset, Regem & se & filium suum constitutos esse meminisset? Quid deinde furcifer, quo progreditur? Ait haec iactantia Deiotarum elatum vino se obruisse, in conuiuioque nudum saltasse se. ~~Quae crux huic fugitiuo potest satis supplicij afferre.~~ Deiotarum saltantem quisquam aut ebrium vidit unquam? Omnes sunt in illo regiae virtutes, quod te Caesar ignorare non arbitror, sed praecipue singularis & admiranda frugalitas. Et si hoc verbo scio laudari reges non solere, frugi hominem dici, non multum laudis habet in Rege, fortem, iustum, seuerum, grauem, magnanimum, largum, beneficum, liberalem, haec sunt regiae laudes, illa priuata est. ^{id est ad humani priuatis} Ut volet quisque accipiat. Ego tamen frugalitatem id est modestiam & temperantiam virtutem esse maximam iudico. Haec in illo est ab ineunte aetate, tum a cuncta Asia, tum a Magistratibus Legatisque nostris, tum ab Equitibus Romanis, qui in Asia negociati sunt, perspecta & cognita. Multis ille quidem gradibus officiorum erga Respublicam nostram ad hoc regium nomen ascendit. Sed tamen quidquid a bellis P. R. vacabat, cum hominibus nostris consuetudines, amicitias, res, rationesque iungebat, ut non so-

anxiomazi est p. b. l. m. et fere sine hostia vende re no ea que ad efrim spectant. Sed que ad impel lantem amz ad alios hat. Lan te ei 4 ta 74

2m m. g. Nunc respodet ad obiectionem argum. tunc a mutab. de iotari

B

MARCI TVLLII CICERONIS,

lum Tetrarcha nobilis, sed optim⁹ pater familias & diligentissim⁹ agrico
 la & pecuarius haberetur. Qui igitur adolescens nondū tāta gloria præ
 ditus nihil vnquam nisi seuerissime & grauissime fecerit, is ea extimatiōe
 eaq; ætate saltauit: Imitari potius Castor aui mores disciplināq; debebas,
 quam optimo & clarissimo viro fugitiui ore maledicere. Quod si saltato
 rem auum habuisses, neq; eum virū vnde pudoris pudicitiaq; exempla
 peterentur, tamen hoc maledictum minime in illam ætatem conueniret.
 Quibus ille studijs ab ineunte ætate se imbuerat: non saltandi, sed bene vt
 armis, optime vt equis vteretur. ea tamen illum cuncta iam ætate exacta
 defecerant. Itaq; Deiotarum cum plures in equum sustulissent, quod he
 rere in eo senex posset, admirari solebam⁹. Hic vero adolescēs qui meus
 in Cilicia miles, in Græcia cōmilito fuit, cū in illo nostro exercitu equita
 ret cū suis delectis equitib⁹, quos vna cū eo ad Pōpeiū pater miserat, quos
 p̄cursor facere solebat: quā se iactare: quā se ostētare: quā nemini in illa cā
 studio & cupiditate cōcedere: Cū vero exercitu amisso, ego: qui pacis sem
 per auctor fui, post Pharsalicū autem prælium suasor fuissem armorum
 non deponendorū, sed abijciendorum: hunc ad meam auctoritatē nō po
 tui reuocare, q̄ & ipse ardebat studio ipsius belli, & patri satisfaciendum
 esse arbitrabatur. Felix ista dom⁹ Castoris, quæ nō impunitatem solum
 adepta sit, sed habeat accusandi etiam licentiam. Calamitosus Deiotarus,
 qui & ab eo qui in isdē castris fuerit, nō mō a peregrinis apud te, sed etiā
 a suis accusetur. Vos vestra secunda fortuna Castor nō potestis sine pro
 pinquorum calamitate esse contenti: sint sane inimicitia quæ esse nō de
 bebant. Rex em̄ Deiotarus vestrā familiā abiectā & obscurā e tenebris in
 lucem euocauit. Quis tuum patrem antea qui esset, quā cuius gener esset
 audiuit: Sed quamuis ingrata & impie necessitudinis nomē repudiaretis,
 tamen inimicitias hominum more gerere poteratis, non ficto crimine in
 sectari, non expetere vitam, non capitis arcessere. Esto, concedatur hæc
 quoq; acerbatis & odij magnitudo. Adeo ne, vt omnia vitæ salutisq; cō
 munis atq; etiam humanitatis iura violentur: Seruū sollicitare verbis, spe
 præmijsq; corrumpere, abducere domo, contra dominum armare, hoc
 est nō vni p̄pinquo, sed oibus familijs bellū nefariū indicere. Nā ista cor

ore m̄m̄ ab etate
 conclusio huius or
 ḡm̄m̄ a fugatiua
 A⁹
 Deiotarum ore m̄m̄
 t̄m̄ ab etate ad hoc
 2^m ab etate 2^mis
 hanc licentia em̄
 s̄m̄m̄ s̄m̄ m̄e uel
 h̄m̄m̄s talia aliqua
 fecerit
 B
 p̄ator ab etate, quod
 tamē etiam ad hoc
 valor n̄ probabile fuit
 Deiotarum s̄ nō tam
 seniliter exsistit cū
 senex nemo possit ex
 p̄dare equitum nisi q̄
 adolescens in istis stu
 dijs se exercuerit hoc
 aut̄ studia s̄m̄ virtutis
 exercitū nō voluntari
 Estq; h̄c m̄clusum
 or̄m̄m̄m̄ ab effe h̄c
 exercitij

apostrophe
 ad accusa
 cor
 s̄. studia s̄. Deiotarum
 s̄. castor
 alim p̄ator
 ab etate
 s̄m̄m̄m̄
 ueltra p̄
 to v̄m̄ h̄c
 em̄m̄ de
 regis filio
 m̄m̄m̄
 dom̄ x̄
 de castor
 argum̄
 t̄m̄ a de
 m̄f̄iōs
 d̄rotom̄

PRO REGE DEIOTARO ORATIO.

ruptela serui si non modo impunita fuerit, sed etiā a tanta auctoritate approbata, nulli parietes nostram salutē, nullæ leges, nulla iura custodient. Vbi enim id quod intus est atq; nostrum ^{seruum nos huius} impune euolare potest, cōtraq; nos pugnare, fit in dominatu seruitus, in seruitute dominatus. O tempora, o mores. Gn. Domitius ille, quem nos pueri Consulē, Censorem, Pōtificem maximum vidimus, cum Tribunus Pl, M, Scaurum principem ciuitatis in iudiciū populi vocauisset, Scaurūq; seruus ad eum clam domū venisset, & crimina in dominū delaturum se esse dixisset, comprahendi hominem iussit, ad Scaurūq; deduci. Vide quid intersit, etsi inique Castorem Domitio comparo, Sed tamē ille inimico seruum remisit. Tu ab auo abduxisti, Ille incorruptum audire noluit, tu corrupisti, Ille adiutorem seruum contra dominum repudiauit, tu etiā accusatorem adhibuisti, At semel iste est corruptus a vobis? Nonne cum esset per ductus & cum tecū fuisset refugit ad legatos? Nonne etiam ad hunc Gn, Domitium venit? Nonne audiēte hoc Seruio, Sul, clarissimo viro, qui tū casu apud Domitium cœnabat, & hoc T, Torquato optimo adolescente se a te corruptū, tuis promissis in fraudem propulsum esse confessus est? Quæ est ista tam impudens, tam crudelis, tam immoderata inhumanitas? Iccirco in hāc urbem venisti, vt huius vrbis iura & exempla corrūperes? domesticaq; tua inhumanitate nostræ ciuitatis humanitatem inquinares? At quam acute collecta crimina? Blefamius (inquit) ei⁹ em̄ nomie optimi hominis nec tibi ignoti, maledicebat tibi, Ad Regē (inquit) scribere solebat te inuidiose Tyrannum existimari. Statua inter Reges posita animis hominū vehementer offensis, plaudi tibi non solere. Nonne intelligis Cæsar ex vrbis malivolorum sermūculis hæc ab istis esse collecta? Blefamius Tyrannum Cæsarem scriberet? Multorum enim ciuium capita viderat, multos iussu Cæsaris vexatos, verberatos, necatos, multas afflictas & euerfas domos. Armatis militibus refertum forum, Quæ semper in ciuili victoria sensim⁹, ea te victore non vidimus. Solus (inquā) es C, Cæsar, cuius in victoria ceciderit nemo nisi armat⁹, Et quē nos liberi in summa Reip. libertate nati, nō modo nō Tyrannum, sed etiam clementissimum in victoria videmus ducē. Is Blefamius qui viuit in regno Tyrānus videri potest.

B ij

exclamatio

MARCI TVLLII CICERONIS,

f. summas

rest: Nam de statua quis queritur, vna præsertim, cū tam multas videat?
l. roma Valde enim inuidendum est eius statuæ, cuius tropheis nō inuidem⁹. Nā
 si locus affert inuidiam, nullus locus est ad statuā quidem rostris clarior.
 de plausu autem quid respondeam: qui nec desyderat⁹ vnquā a te est, & nō
 nūquā obstupefactis hominibus ipsa admiratione compressus est, & fors
 tasse eo prætermisus, quia nihil vulgare te dignum videri potest. Nihil a
 me arbitror prætermisū. Sed aliqd ad extremā causæ partē reseruatū. Id
 aut aliqd est, te vt plane Deiotaro reconciliet oratio mea. Nō em̄ iam me
 tuo ne tu illi succenseas, illud vereor, ne tibi illum succensere aliquid sus
 picere, quod abest longissime mihi crede Cæsar. Quid enim retineat per
 te meminit, non quid amiserit, neq; se a te ^{mult. latum} mutatum arbitramur. sed cū
 existimaret a multis tibi multa esse tribuenda, quæ minus assequi in alte
 ra parte potuisset, ea sumeres ab illo non ^{f. diotaro} recusauit. Etenim si Antiochus
 magnus ille Rex Asiæ, cū postea quā a Scipione deuict⁹ Tauro ten⁹ reg
 nare iussus esset, omnemq; hanc Asiā, quæ est nūc Prouincia nostra ami
 sisset, dicere est solitus, benigne sibi a P. Ro. esse factum, qd nimis mag
 na procuratione liberat⁹, modicis regni terminis vteretur. potest multo
 facilius se Deiotarus consolari. Ille enim furoris multā sustinuerat, hic
 erroris. omnia tu Deiotaro Cæsar tribuisti, cum & ipsi & filio nomē re
 gium concessisti. Hoc nomine retento atq; conseruato, nullum beneficiū
 Po. Ro. nullum iudicium de se Senatus imminutum putat. Magno ani
 mo & erecto est, nec vnquā succumbet inimicis, ne fortunæ quidē. Multa
 se arbitrat, & peperisse antea factis, & habere ī animo atq; virtute, quæ
 nullo modo possit amittere. Quæ enim fortuna? aut quis casus? aut quæ
 tanta possit iniuria omnium Imperatorū de Deiotaro decreta delere? Ab
 omnibus enim est ornatus, qui, postquā in castris esse potuit per ætatem,
 In Asia, Cappadocia, Ponto, Cilicia, Syria, bella gesserunt. Senatus ve
 ro iudicia de illo tam multa tanque honorifica, quæ publicis P. R. lité
 ris monumentisq; ^{v. obliu. nota} consignata sunt, quæ vnquā vetustas obruet? aut quæ
 tanta delebit obliuio? Quid de virtute eius dicā? quid de magnitudine ani
 mi, grauitate, constantia? ^{quæ virtutis} Quæ omnes docti atq; sapientes summa, quidā
 etiam sola bona esse ^{f. proci} dixerunt, ijq; non modo ad bene, sed etiā ad beate vi

f. proci

PRO REGE DEIOTARO ORATIO.

uendum contentam virtutem esse. Hæc ille reputas & dies & noctes cogi-
 tans, non modo tibi non succenset (esset enim non solum ingratus, sed
 etiam amens) verum omnem tranquillitatem & quietem senectutis accep-
 tam refert clementiæ tuæ. Quo quidem animo cum antea fuit, tum nō du-
 bito quin tuis literis quarum exemplum legi, quas ad eū Tarracone huic
 Blesamio dedisti, se magis etiā erexerit, ab omniq; sollicitudine abstraxerit.
 Iubes enim eum bene sperare, & bono esse animo, qd scio te non frustra
 scribere solere. Memini enim iisdē fere verbis ad me te scribere, meq;
 tuis literis bene sperare non frustra esse iussum. Laboro equidem Regis
 Deiotari causa, quo cum mihi amicitiam Resp. conciliauit, hospitium vo-
 luntas vtriusq; cōiunxit, familiaritatem consuetudo attulit, summam ve-
 ro necessitudinem magna eius officia in me & in exercitum meum effe-
 runt. Sed cum de illo laboro, tum de multis amplissimis viris, quibus se-
 mel ignotum a te esse oportet, nec beneficium tuū indubium vocari, nec
 hære in animis hominum sollicitudinem sempiternam, nec accidere
 ut quisquā te timere incipiat eorum, qui semel a te sint liberati timore. Nō
 debeo C. Cæsar (quod fieri solet in tantis periculis) tentare, quonam mo-
 do dicendo / misericordiam tuam commouere possim, nihil opus est, oc-
 currere ipsa solet supplicib; & calamitosis, nulli; oratione euocata. Pro-
 pone tibi duos Reges, & id animo cōtemplare quod oculis non potes, da-
 bis profecto misericordiæ, quod iracundiæ negauisti. Multa sunt tuæ cle-
 mentiæ monumenta, sed maxime eorum incolumitates, quibus salutē de-
 disti, Quæ si in priuatis gloriosa sunt, multo magis commemorabuntur
 in Regib;. Semper Regium nomen in hac ciuitate sanctum fuit, Sociorū
 vero Regum & amicorum sanctissimum, quod nomen hi Reges ne amitt-
 terent / te victore timuerunt. Retentum vero & a te cōfirmatum, posteris
 etiam suis tradituros esse confido. Corpora vero sua pro salute regū suo-
 rū hi legati tibi Regij tradunt / Hieras & Blesamius & Antigonus, tibi no-
 bisq; omnibus iā diu noti. eadēq; fide & virtute præditus Dorialus, qui nu-
 per cum Hiera legatus est ad te missus, tū Regum amicissimū, tū tibi etiā
 probati vt spero. Exquire de Blesamio, nunquid ad Regem contra digni-
 tatem tuā scripserit. Hieras quidem causam omnē suscipit, & criminib; illis

conclusio huius
loci

ciuitate hispania

a minor

deiotary & filij

MARCI TVLLII CICERONIS,

lis pro Rege se supponit reum, memoriam tuam implorat, qua vales plurimum. Negat vnquã se a te in Deiotari Tetrachia pedẽ discessisse, in primis finibus tibi se præsto fuisse dicit, vsq; ad vltimos profecutum. Cũ e balneo exisses, tecum se fuisse. Cum illa munera inspexisses cœnatus, cũ in cubiculo recubuisses, eandemq; assiduitatẽ tibi se præbuisse postridie, Quamobrem si quid eorum quæ obiecta sunt cogitatum sit, nõ recusat. quin id facinus suum iudices, Quocirca C, Cæsar velim existimes hodierno die sententiã tuã, aut cũ summo dedecore miserimã pestem importaturam esse Regibus, aut incolumem famam cũ salute. Quorum alterũ optare aliorum crudelitatis est, alterum conseruare clementiæ tuæ.

M. T. Ciceronis oratio pro Rege Deiotaro finem habet. Impressa in ædib; Lottherianis Anno a recõciliata diuinitate M, ccccc, xvij.

Secretar Joseph

1721

Strepere laqueis dialethicorum filo
27/11/1721

[Faint, mostly illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

duplex sunt virtutes alie civiles, alie proprias christianis possunt
vocari, Civiles sunt quas recta ratio se se docet, et efficere aliquo
modo sunt sibi vicibus pro, sunt enim quae opinionibus ad regendum
mores nostros dimittere insite manibus hominum, ut sunt vermine
ledere, suum cuique reddere, gratia reddere vicinis, parere magis
rationibus concubere maxime, securae communi fidem, edicare
sobolem, defendere fidei commissos, securae pacis, et hae sententiae
haec in animis omnium sanctorum hominum sicut et paulus dicit ad Ro 2
namque veritas dei leges sunt, quae sunt impressae naturae hominum
quam quae sunt scriptae in saeculis tabulis mosi, potest omnem rationem obsequium
in agendo, easque imitari foris, etiam si afferbis contra nitantur
sic est libera seu voluntas seu ratio ut impellere nos possit ad
agendum secundum has leges atque haec est quam paulus vocat
instinctum conscientiae, quia eam credo sunt vicibus efficiat. Exigit
autem deus et homo a nobis ut paulus docet ad thi: lex est
in mensuris posita, et lex est pedagogus, ex his legibus nata est
prima naturalis sunt nata sunt omnia publica in ea, itaque vere est
deus pro deo dei, nihil enim aliud est nisi eiusmodi leges
quosdam enunciatio, quae id quod in natura abditum promit
et ostendit nobis quamquam enim leges sunt in omnibus animis
tamen et animi videant eas, doctrina excitandi sunt, ut
enim natura omnis ad imitandum vel communi facti sunt
tamen imitare et communi non habent nisi accisset
sensus et doctrina quae, et sicut in silice ignis latet,
tamen non prodeit nisi exudat, sic et animi humani
doctrina excitant et acciunt ut propius videas virtutes
foemias sicut et gravissimas et sapientissimas poeta quid ut
varias sensus meditando eximere artes, sed qui primi ostenderunt
haec praecipua, haec animi ita dimittere ad talium rerum
inquisitionem incitati sunt, quemadmodum fatemur dicitur illos
motus animorum esse qui sunt in excellentibus mensuris
poetis et imperatoribus, idque facit litterae etiam docent ut
oculus videat omnia audiat deus facit utrumque quod omne
et omne optime a parte luminis, est atque hoc a barbaris,
illi qui humaniores sunt, desunt et barbari non cernunt sic
explicitam virtutem eorum, consuetudo enim dicit primas opiniones
parit, quibus proprias obliterat et libertate in dicit
transire, barbaris factis sentit praesentia esse quaeque debent

ille ~~hominum~~ videt multa ~~ostenda~~ esse que non debeas ~~scribi~~
 dicens lex fuit que ~~promittit~~ eos qui ~~erant~~ viam non ~~ostendit~~
 decant, fuit eam et lex moysi, sic multa officia ~~ostenda~~ esse
 docet Circa que ~~tantum~~ debere, se non ~~existimat~~, barbaeus Ala
 omnia ~~comunicanda~~ Consilia ~~doctrinam~~ et ~~similia~~ que ~~sunt~~
 in ~~comoda~~ ~~possis~~ ~~comunicare~~ quoniam ~~mittre~~ ~~debes~~ ~~et~~ ~~de~~
~~no~~ ~~hominum~~ ~~alios~~ ~~hominum~~ ~~attendat~~, ~~sed~~ ~~ita~~ ~~ut~~ ~~et~~ ~~tibi~~ ~~lucet~~
~~du~~ ~~in~~ ~~feris~~, ~~apud~~ ~~hoc~~ ~~secum~~ ~~semper~~ ~~ministrat~~, ~~sed~~ ~~quia~~ ~~non~~
~~coerere~~ ~~de~~ ~~dis~~ ~~quod~~ ~~cas~~ ~~na~~ ~~docuit~~, ~~ita~~ ~~et~~ ~~hominum~~
~~effere~~ ~~si~~ ~~non~~ ~~doceas~~, ~~et~~ ~~doctos~~ ~~namque~~ ~~coerere~~ ~~ex~~ ~~igit~~
~~antem~~ ~~et~~ ~~deus~~ ~~et~~ ~~doceamus~~ ~~hominum~~ ~~et~~ ~~in~~ ~~situam~~ ~~ad~~ ~~simile~~
~~loque~~ ~~consuetudinem~~ ~~in~~ ~~illud~~ ~~lex~~ ~~est~~ ~~in~~ ~~missis~~ ~~posita~~. ~~Et~~
~~sed~~ ~~christiane~~ ~~virtutes~~ ~~sunt~~ ~~ad~~ ~~has~~, ~~quas~~ ~~reuerentissimo~~ ~~antecedunt~~
~~fides~~ ~~et~~ ~~timor~~ ~~dei~~ ~~in~~ ~~ta~~ ~~illud~~ ~~beneficentia~~ ~~est~~ ~~domino~~ ~~in~~ ~~hominum~~
~~anim~~ ~~et~~ ~~in~~ ~~his~~ ~~qui~~ ~~peccant~~ ~~in~~ ~~misericordia~~ ~~ex~~ ~~de~~ ~~et~~
~~quod~~ ~~non~~ ~~est~~ ~~christianas~~ ~~quia~~ ~~quidam~~ ~~similitudo~~ ~~virtutes~~ ~~namque~~
~~habent~~, ~~ita~~ ~~pro~~ ~~hominum~~ ~~sunt~~ ~~christiani~~ ~~pro~~ ~~virtutes~~ ~~illas~~ ~~similes~~
~~quas~~ ~~namque~~ ~~nostra~~ ~~effere~~ ~~aliquo~~ ~~modo~~ ~~possit~~, ~~tunc~~ ~~antem~~
~~sunt~~ ~~christiane~~ ~~quas~~ ~~timor~~ ~~et~~ ~~fides~~ ~~accesserit~~ ~~hanc~~ ~~virtutem~~ ~~pro~~
~~efficit~~, ~~sed~~ ~~timoris~~ ~~et~~ ~~fidei~~ ~~descriptio~~ ~~non~~ ~~ex~~ ~~aceram~~ ~~sed~~ ~~ex~~ ~~facis~~
~~litteris~~ ~~est~~ ~~requirenda~~, ~~postremo~~ ~~non~~ ~~tamen~~ ~~obseruandus~~ ~~est~~, ~~multas~~
~~pro~~ ~~disputationes~~ ~~ad~~ ~~mixtas~~ ~~esse~~ ~~sunt~~ ~~certa~~ ~~rota~~ ~~ut~~ ~~existere~~ ~~dogma~~
~~voluptate~~ ~~esse~~ ~~simis~~ ~~bonas~~ ~~et~~ ~~non~~ ~~sunt~~ ~~nostra~~ ~~leges~~ ~~namque~~ ~~namque~~
~~raude~~, ~~neque~~ ~~sunt~~ ~~verum~~ ~~carlo~~ ~~temeri~~ ~~possit~~ ~~in~~ ~~tanta~~ ~~infirmitate~~
~~tate~~ ~~hominum~~ ~~in~~ ~~si~~ ~~sarcenicum~~ ~~litterarum~~ ~~inducit~~ ~~de~~ ~~na~~ ~~na~~
~~confer~~ ~~long~~, ~~neque~~ ~~ostendere~~ ~~similes~~ ~~virtutes~~ ~~possimus~~ ~~in~~ ~~his~~ ~~sarane~~
~~in~~ ~~fidei~~ ~~in~~ ~~deus~~ ~~nos~~ ~~custodiat~~, ~~de~~ ~~dictata~~ ~~sunt~~
~~a~~ ~~philippo~~ ~~in~~ ~~lambertoni~~ ~~in~~ ~~officia~~ ~~Caronis~~, ~~anno~~ ~~Domini~~ ~~1221~~
~~die~~ ~~lunis~~ ~~post~~ ~~Canate~~

Quomodo auctores, et legendi

Principio in auctoribus res cognoscende sunt et ad
modo aliam sententiam ex scripturis, sed totam descriptionem
verum (ut ostendit) mente complecti facimus, et tanquam
causam formam animo inspicimus, quae verum est oratio
quasi de moribus nobis de libris aut quibus dicitur est
de aliquo negotio, nam haec descriptiones sunt loci communis
in quibus nascuntur argumenta cum causis quae continent
aliquam de moribus questionem, itaque Cicero dixit, eos
cognoscendos esse oratores ut possint in causis per
dempte interire, quia qui refert ad eos ut docent
quod nisi quod fortiter quod temperate factum suum illi
oro longe obsequia futura est, sepe insatio hinc
prohibens, sepe proia veritate insensum oros totum
sunt etiam adhortationes et dehortationes detrahunt.
De quibus oportet non tanquam copiosam suppel
tilem res domi tenere, ut magis ad dicendum in propositum
sit et Cicero monuit, in magis non solum ornanda nobis
magis providenda lingua est sed ornanda complectendaque
perit maximam res, et principia gravitate, et
suavitate et copie et fabris perit et quod dispersum
facit, et hora: Verbaque primam rem non invita se
quuntur quomodo auctores referat ad locos causa
communes causas, ostenduntur et exempla Ciceronis alia
totum ora per marcella, et res totam animo con
prehendens deinde potest in signis sententias quas
vocantur gnomas tanquam electiores gemmas eligere
et deponere ut secutus est in vobis primam totam orationem compo
sitis et secus contemplanda est et cum ipsi scribimus ad eam
et cumque dieganis omnino in collocandis vobis, in contempendis
libris periodaentis et in ordine periodos sic enim magis
propria fuerit ora cum non procul distat ab exemplo veterum
magis sanis est veterum vobis vobis, nisi etiam collocatio verborum
veteres imitetur, postea exsequenda sunt vocabula, magis
insignis et dissuade amittas provia et divina vobis
similitudinis vera gloria radices aperit, facta ora tanquam
flos cadat, cum formidat latinum sermone, et sententias
deoribus qui proprie ad praesens pertinent, et sententias
difficere lingua, cum graecum in rebus prosperis

et ad voluntatem nostram fluxibus, Quae magis inuentiones qualis
de acuto et quibus amulo, huiusmodi verborum et sententiarum
maximè ~~minime~~ est habenda, eorum ita sunt affigenda memoriae
ut se loquentibus statim videri, non potest quibus se offerant per philippum

Deus committit in delictis nostris

Ci 1805. 4

afframinis cogitis excolat vinum ut inquit uasset
argumenta pntora fecdis amoribz suos mores lassus.

I

f

MC

4 Ch 1995. p

Marci Tullij Cicero nis pro Rege Driotaro Oratio.

Germanae Iuuentuti bonarum artium
studiosae Hermānus Tulichius.

Ingenuo flagrans studio Germana Iuuentus,
 Nobile scriptorum sedula volue genus.
 Quod neq; deformat rudis & dānata vetustas,
 Quod neq; sordidula prae nouitate iacet.
 Vt perhibent vulgo, medium cum laude tenebis,
 Quod nimis, id merito carpere quisq; potest.
 Nemo quidem sanæ miratur desita mentis,
 Nemo recens, nimia quod leuitate scater.
 Moribus antiquis, presentibus vttere verbis,
 Non, quibus Aeuandri dicitur vsa parens.
 Prisca tamen grato renitescunt lumine verba,
 Si modo sint raris & quasi nata locis.
 Quod nouitate placet, nec rerum pondere constat,
 Reijce, ne quidquam non didicisse voles.
 Est graue, nec cuiquam satis enarrabile damnum
 Temporis, exactum quod reparare nequis.
 Id precor expendas in amatae Palladis vsum,
 Quæ nihil admittæ rusticitatis habet.
 Vnde tibi, patulo quo nil est pulchrius orbe,
 Prouenit æterno nomine clarus honor.
 Quod tibi Romanae parient spectata Mineræ
 Lumina, quæ nunquam non imitanda liquet.
 Martia grandiloquo scripturus gesta paratu,
 Exprime Lucanum Virgiliumq; stilo.
 Imparibus teneros numeris lusurus amores,
 Nafonis faciles volue reuolue modos.
 Scenica sublimi posituro facta Cothurno,
 Quid melius Seneca lingua latina dabit?
 Nil salibus Plauti, nil gratius arte Terentij
 Inuenies, Soccus si tibi forte placet.
 Mollia Bilbiacus vates epigrammata fecit,
 Quem pete, si studio duceris ipse pari.
 Historias fausto meditantij condere ductu,
 Liius a Crispo primus, amandus erit.
 Optimus eloquij Cicero est auctorq; parensq;
 Quem bene dicendi delige quæso ducem.
 Hoc grauius nihil est, nihil est hoc purius vno,
 Nil melius, Latia si tibi cura phrasis.
 Hunc lege, seu propria splendescat lampade Phœbus,
 Seu renitens alio victitet orbe soror.

τελος. Constat 9 versibus

